

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 66 Pž-5479/2018-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, sudac Tatjana Kujundžić Novak, u pravnoj stvari tužitelja IGORA PAVLINOVIĆA iz Zagreba, Radićevo šetalište 15a, OIB 33313678683, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Budimir & partneri d.o.o. u Splitu, protiv tuženika Stečajna masa iza JUGOBANKE a.d., Split, OIB 66367310563, Vinkovačka 41, zastupana po osporavatelju tražbine Radi Divac, stečajnoj upraviteljici Jugobanke d.d. u stečaju, Beograd, Kralja Petra 19-21, Republika Srbija, a ona po punomoćnici Željki Janjanin, odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja osnovanom osporene tražbine, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-729/2015 od 28. lipnja 2018., 30. listopada 2020.

p r e s u d i o j e

Odbija se kao neosnovana tuženikova žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-729/2015 od 28. lipnja 2018.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Trgovačkog suda u Splitu utvrđeno je da je osnovana tražbina tužitelja prema tuženiku četvrtog višeg isplatnog reda u iznosu od 16.842,63 kn s naslova dugovanja temeljem deviznog štednog depozita broj 13-21-01870-7, a koja tražbina je osporena od strane Rade Divac stečajne upraviteljice Jugobanke d.d. Republika Srbija rješenjem Trgovačkog suda u Splitu pod poslovnim brojem 1 St-35/2009 od 14. listopada 2015. i navedena u točki A/stavak III/ istog rješenja.

Rješenjem je u točki I. izreke dopušten ispravak oznake tuženika tako da glasi: Stečajna masa iza Jugobanka a.d., Split, Vinkovačka 41, OIB 66367310563. U točki II. izreke utvrđeno je da je tužitelj povukao tužbu radi utvrđenja osnovanom tražbine četvrtog višeg isplatnog reda u iznosu od 5.824,59 kn, a u točki III. izreke naloženo je tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 9.779,00 kn sa zateznim kamatama po stopi određenoj uvećanjem prosječne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi

tekućem polugodištu za tri postotna poena, dok je zahtjev tužitelja za više traženu naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 2.600,00 kn, odbijen kao neosnovan.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu broj St-35/2009 od 14. rujna 2012. nad tuženikom, otvoren posebni-sekundarni stečajni postupak. Rješenjem suda od 14. listopada 2015. pod točkom A/ pod točkom /III. izreke istog rješenja tužitelju da je osporena tražbina četvrtog višeg isplatnog reda u ukupnom iznosu od 22.667,22 kn, te da je točkom E/1 istog rješenja tužitelj upućen da u roku od 8 dana pokrene parnicu radi utvrđenja osporene tražbine. Predmetna tražbina da predstavlja tražbinu tužitelja kao deviznog štediše Jugobanke d.d. nastale do dana otvaranja stečajnog postupka, sve uvećano za zatezne kamate do otvaranja stečajnog postupka. Tražbina da je prvotno priznata od strane stečajnog upravitelja tuženika u Republici Hrvatskoj Dunje Krstulović, međutim naknadno je osporena od strane Rade Divac stečajnog upravitelja Jugobanke d.d. u stečaju, Beograd, koja se pozvala na Anex C Sporazuma o sukcesiji kao međunarodnim ugovorima između država slijednica bivše SFRJ.

Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovu i visinu, navodi da je 19. prosinca 1991. donesena Uredba o pretvaranju deviznih depozita građana kod banaka u javni dug Republike Hrvatske, objavljena u „Narodnim novinama“ broj 71/91 od 23. prosinca 1991., koja Uredba je posljedica Aneksa C Ugovora o pitanjima sukcesije, ratificiranog Zakonom objavljenim u „Narodnim novinama“ broj 2/04 od 17. ožujka 2004. Naime, tuženik je istakao kako predmetna Uredba razlikuje deviznu štednju građana položenu prije 27. travnja 1991., koja je bila privremeno blokirana i čiju isplatu je tom Uredbom zajamčila Republika Hrvatska i deviznu štednju položenu poslije 27. travnja 1991. s kojom su građani mogli slobodno raspolagati. Devizni su štediše mogli prenijeti svoju štednju u hrvatske banke čime je njihova štednja postala štednjom kod hrvatskih banaka, a time i dijelom javnog duga Republike Hrvatske sukladno čl. 15. i 16. navedene Uredbe. Sukladno navedenom, građani koji su imali deviznu štednju odnosno devizna sredstva na deviznom računu kod banaka sa sjedištem izvan teritorija Republike Hrvatske koje posluju na teritoriju Republike Hrvatske, mogli su u roku od 30 dana od dana kada je stupila na snagu Uredba, od 23. prosinca 1991., prenijeti svoje depozite na jednu od banaka u Hrvatskoj na način da su u banci mogli dati izjavu o prijenosu tih depozita na tu banku s banke sa sjedištem izvan teritorija Republike Hrvatske uz predaju odgovarajuće dokumentacije o stanju sredstava prenesenih depozita te izjavu o ustupanju svog potraživanja koje su imale prema banci sa sjedištem izvan teritorija Republike Hrvatske. Tuženik ističe da se može zaključiti da je tužitelj iskoristio ovu mogućnost, pa da je posljedično svoj depozit prenio, pa da su tužba i tužbeni zahtjev neosnovani te da je tužitelj promašio pasivnu legitimaciju u ovom postupku. Tuženik je u tužbi i tijekom postupka istakao da je pitanje stare devizne štednje riješeno aneksom C Ugovora o pitanjima sukcesije pa da je obveza Imovine Jugobanke a.d. Beograd u stečaju u odnosu na tužitelja u cijelosti prestala potpisom tog međudržavnog ugovora.

Nakon provedenog dokaznog postupka uvidom u isprave u spisu i vještački nalaz Ante Blaževića, vještaka za financije i računovodstvo iz Splita, sud je utvrdio da je tužitelj u ovom postupku dokazao postojanje stare devizne štednje po svom deviznom računu broj 30101-623-58/767011 koju ima kod tuženika i da je time njegova tražbina osnovana. Stoga je utvrdio osnovanim njegovo potraživanje prema tuženiku u iznosu od 16.842,63 kn, kao tražbinu četvrtog višeg isplatnog reda na temelju odredbe čl. 178. i čl. 180. Stečajnog zakona

(„Narodne novine“ broj: 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 82/06, 116/10, 25/12 i 133/12; dalje: SZ).

Tuženik je podnio žalbu protiv presude zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Navodi da je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a jer su razlozi presude proturječni ispravama i zapisnicima u spisu. Smatra da sud pogrešno navodi da je nesporno da je tužitelj podnio tužbu 22. listopada 2015., da bi u obrazloženju naveo da je tužba podnesena 26. listopada 2015., pa je bilo potrebno utvrditi točan datum primitka rješenja i točan datum podnošenja tužbe zbog prekluzivnosti roka. Nadalje navodi kako je sud pogrešno primijenio pravila o teretu dokazivanja iz čl. 221.a ZPP-a kada je utvrdio da je tuženik trebao dokazati da je tužitelj naplatio sporno potraživanje, s obzirom na to da je teret dokaza na tužitelju da dokaže osnovanost svog zahtjeva. Smatra i da je sud pogrešno zaključio da se Aneks C Ugovora o pitanjima sukcesije, ratificiranog Zakonom objavljenim u „Narodnim novinama“ broj 2/04 od 17. ožujka 2004., ne može primijeniti na konkretan slučaj. Ističe kako sud nije jasno obrazložio visinu tužbenog zahtjeva jer na stranici 7 pasus 3. obrazloženja navodi dva različita iznosa koja se razlikuju u nekoliko lipa, koje dovode u pitanje jasnoću i pravilnost pobijane presude. Predlaže da ovaj sud preinači pobijanu presudu na način da odbije tužbeni zahtjev uz naknadu troškova postupka, podredno ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Tuženikova žalba nije osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu sukladno odredbi čl. 365. st. 2. u vezi s čl. 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da je pobijana presuda pravilna i zakonita.

Predmet ovog spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje osnovanim osporene tražbine u stečajnom postupku koji se vodi nad Imovinom Jugobanke a.d. u stečaju, koja se imovina nalazi u Republici Hrvatskoj.

Iz isprava u spisu proizlazi:

- da je nad Jugobankom a.d., sa sjedištem u Beogradu, Republika Srbija, otvoren glavni stečajni postupak koji se vodi pred sudom u Beogradu;
- da je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu, poslovni broj St-35/09., 24. svibnja 2013. otvoren posebni stečajni postupak (sekundarni) nad Imovinom Jugobanke a.d. u stečaju, koja se imovina nalazi u Republici Hrvatskoj;
- da je tužitelj prijavio potraživanje u posebnom (sekundarnom) postupku s osnove dugovanja temeljem deviznog štednog depozita broj 13-21-01870-7 u ukupnom iznosu od 21.827,03 kn, i to iznos od 7.908,35 kn glavnice s naslova položenih sredstava na računu stečajnog dužnika od 31. prosinca 1991. do 14. rujna 2012., te iznos od 13.918,68 kn s kamatama na iznos glavnice od 31. prosinca 1991. do 14. rujna 2012. (str. 41.-42. spisa);

- da je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-35/09 od 14. listopada 2015. u cijelosti osporena tražbina tužitelja u iznosu od 22.667,22 kn, kao tražbina četvrtog višeg isplatnog reda, a koju tražbinu je osporila stečajna upraviteljica dužnika Jugobanke a.d. u stečaju (čl. 327. SZ-a), a tužitelj upućen u roku od osam dana podnijeti tužbu za utvrđenje osporene tražbine;

- da je tužitelj rješenje poslovnog broja St-35/09 od 14. listopada 2015. zaprimio 18. listopada 2015., a tužbu je podnio 22. listopada 2015.

U odnosu na žalbeni navod kako sud pogrešno navodi da je nesporno između stranaka da je tužitelj podnio tužbu 22. listopada 2015., da bi u obrazloženju naveo da je tužba podnesena 26. listopada 2015. i da je potrebno utvrditi točan datum primitka rješenja i točan datum podnošenja tužbe zbog prekluzivnosti roka, upućuje se žalitelj, a kako to proizlazi iz isprava u spisu da je tužitelj rješenje poslovnog broja St-35/09 od 14. listopada 2015. zaprimio dana 18. listopada 2015. (str. 43. spisa), a tužbu je podnio 22. listopada 2015. (preporučeno poštom str. 1. spisa), a na sudu je zaprimljena 26. listopada 2015., dakle unutar prekluzivnog roka od 8 dana, a sve da je podnesena i 26. listopada 2015., pravovremena je.

U postupanju prvostupanskog suda koje je prethodilo donošenju pobijane odluke, a niti u pobijanoj odluci, nema bitnih povreda odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti. Nije počinjena ni bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a jer su razlozi iz obrazloženja pobijane presude u suglasnosti s ispravama u spisu i sadržajem zapisnika o provedenim dokazima, kao i rezultatima provedenog postupka. Nije počinjena ni bitna povreda na koju žalitelj upire tvrdnjom kako sud nije jasno obrazložio visinu tužbenog zahtjeva jer je na stranici 7. pasus 3. obrazloženja naveo dva različita iznosa koja se razlikuju u nekoliko lipa, a što dovodi u pitanje jasnoću i pravilnost pobijane presude.

Točno je da je sud u obrazloženju napisao 16.842,43 kn umjesto 16.842,63 kn, međutim radi se o pogrešci u pisanju, a koju sudac pojedinac, odnosno predsjednik vijeća može ispraviti u svako doba na temelju odredbe čl. 342. st. 1. ZPP-a, neovisno o tome u kojem dijelu presude je pogreška učinjena.

U odnosu na žalbeni navod da je tužitelj svoju staru deviznu štednju imao obvezu prenijeti kod jedne od banaka u Republici Hrvatskoj te da je pitanje stare devizne štednje građana regulirano Aneksom C Ugovora o pitanjima sukcesije.

Prvostupanski je sud naveo da je Vlada Republike Hrvatske donijela 19. prosinca 1991. Uredbu te su sukladno toj Uredbi utvrđeni uvjeti i načini pretvaranja deviznih depozita građana kod banaka koje posluju na teritoriju Republike Hrvatske na dan 27. travnja 1991., a pod deviznim depozitom građana razumijevaju se depoziti na deviznoj štednji i deviznim računima građana kod banaka u Republici Hrvatskoj koje su građani prenijeli u skladu s čl. 15. i čl. 16. Uredbe.

Nadalje, prvostupanski je sud naveo da su građani mogli u roku od 30 dana od stupanja na snagu te Uredbe (Uredba je stupila na snagu 23. prosinca 1991.), izvršiti prijenos depozita sa banke čije je sjedište izvan Republike Hrvatske na banku u Republici Hrvatskoj pri čemu su bili dužni dati izjavu toj banci o ustupanju svojih potraživanja prema banci izvan teritorija Republike Hrvatske, a o čemu je banka u Republici Hrvatskoj bila dužna izvijestiti

banku izvan teritorija Republike Hrvatske. Člankom 4. Uredbe propisano je da će se devizni depozit banaka u Republici Hrvatskoj deponiran kod Narodne banke Jugoslavije po osnovi devizne štednje građana pretvoriti u javni dug Republike Hrvatske, a za koju Republika Hrvatska izdaje svoje obveznice čija su sredstva za isplatu osigurana u proračunu Republike Hrvatske (čl. 8).

Iz navedenoga sud je pravilno zaključio kako su građani mogli, ali nisu morali izvršiti prijenos depozita s banke čije je sjedište izvan Republike Hrvatske na banku u Republici Hrvatskoj. Budući da tužitelj nije izvršio prijenos depozita sa banke čije je sjedište izvan Republike Hrvatske na banku u Republici Hrvatskoj, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da je i dalje obveza Jugobanke a.d. u stečaju, ispuniti vraćanje stare devizne štednje u posebnom stečajnom postupku koji se vodi nad Imovinom Jugobanke a.d. Beograd u stečaju, a koja se imovina nalazi u Republici Hrvatskoj.

Pozivanje tuženika da je Aneksom C Ugovora o pitanjima sukcesije, sukladno Zakonu o potvrđivanju ugovora o pitanjima sukcesije („Narodne novine“ broj 2/04 međunarodni ugovori) dogovoren način isplate stare devizne štednje kao vanjskog duga i da obvezu isplate preuzima svaka država na sebe po kriteriju teritorija za koji je vezan krajnji korisnik, potrebno je navesti da se Aneks C Sporazuma o pitanjima sukcesije odnosi na podjelu imovine (pokretne i nepokretne) bivše SFRJ, a ne i na imovinu građana, dakle, ne odnosi se na staru deviznu štednju, kako je to pravilno utvrdio prvostupanjski sud.

Pravilno je sud odbio izvršiti uvid u vještački nalaz sudskog vještaka Djure Kosića, koje je sudski vještak sačinio u predmetu Općinskog suda u Splitu poslovni broj IV P-348/92 za potrebe tog postupka, s obzirom na to da nije od značaja za ovaj parnični postupak, jer se u konkretnom predmetu ne radi o staroj deviznoj štednji građana već o prijenosu sredstava s Jugobanke Glavna filijala Split na zaštitnu radionicu Brodograđevne industrije Split i eventualnog prijenosa tih sredstava kao osnivačkog uloga Pomorske banke d.d. Split te odobrenog kredita Jugobanke Glavna filijala Split Brodograđevnoj industriji Mosor u Trogiru, te prijenos tih sredstava kao osnivačkog uloga.

Tužitelj je dokazao (štedna knjižica str. 60.-69. spisa) postojanje stare devizne štednje po svom žiro računu broj 30101-623-58/767011 koju ima kod Jugobanke d.d. prije 27. travnja 1991., a kojom nije mogao slobodno raspolagati. Visina tražbina utvrđena je od strane sudskog vještaka Ante Blaževića, dipl. oec. stalnog sudskog vještaka za knjigovodstvo i financije, iz kojeg vještva proizlazi da je visina tražbine tužitelja prema tuženiku - devizne štednje kod glavne filijale Jugobanke d.d. u Zagrebu za razdoblje od 1. siječnja 1992. do 24. svibnja 2013. (dan otvaranja posebnog stečajnog postupka nad tuženikom u Republici Hrvatskoj) iznosi ukupno 16.842,63 kn, (glavnica u iznosu od 8.212,77 kn, a zakonska zatezna kamata u iznosu od 8.629,86 kn). Nakon dopunskog usmenog vještačenja stranke nisu imale primjedbi na nalaz i mišljenje sudskog vještaka u pogledu utvrđivanja činjenice visine dugovanja tužitelja prema tuženiku po osnovi deviznog štednog depozita 13-21-01870-7.

Dakle, tužitelj je dokazao osnovanim svoje potraživanje, a tuženik u prilog svojim tvrdnjama da je tužitelj moguće već naplatio svoja potraživanja putem druge banke u Republici Hrvatskoj ili putem Državne agencije za osiguranje štednih uloga i sanaciju banaka, nije predočio niti ponudio sudu nikakve dokaze, u kojem dijelu je sud suprotno navodima

tuženika pravilno primijenio pravila o teretu dokazivanja iz čl. 219. i čl. 221.a ZPP-a u odnosu na njegove tvrdnje i ocijenio ih nedokazanima.

Pravilno je prvostupanjski sud utvrdio osnovanim tužiteljevo potraživanje prema tuženiku u iznosu od 16.842,63 kn, kao tražbinu IV. višeg isplatnog reda, stoga je valjalo potvrditi prvostupanjsku presudu kao pravilnu i na zakonu osnovanu, na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a.

Zagreb, 30. listopada 2020.

Sudac
Tatjana Kujundžić Novak

Broj zapisa: **1789a-609b9**

Kontrolni broj: **07f41-47e4c-acff5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=TATJANA KUJUNDŽIĆ NOVAK, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.